

μνηστήν του· εκείνη δὲ λαβοῦσα αὐτὰς κατέβρεξε δι' ἀφρόνων δακρύων, ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης συγκινήσεως ἀμφότεροι οὐδὲν ἡσθάνοντο τῶν περὶ αὐτούς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μάρκου εἶχον ἤδη σκοτισθῇ, τὰ χεῖλη ἀπέβαλλον βαθμηδὸν τὸ χρῶμα, καὶ ἡ δύναμις τοῦ λόγου ἐφάνετο ὅτι τὸν ἐγκατέλειπεν. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλῃς ἀγωνίας συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις τῆς ἀναχωρούσης ψυχῆς του, καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς εἶπεν· «Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ, Μαρία μου. Μὴ ἀπελπίζου. Ἐχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὴν εὐσπλαγγνίαν τοῦ Παντοδυνάμου. Αποθνήσκω ὑπὲρ πατρίδος. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἂς γλυκύνῃ τὴν δριμύτητα τῆς λύπης σου. Θέλομεν καὶ πάλιν συναντηθῇ εἰς ἄλλον κόσμον, ὅπου θέλομεν μένει ἀχώριστοι. Ἰγίαινε, ἄγγελέ μου, ὑγίαινε.» Ἡ φωνὴ του ἤδη ἐξέλειπε. Μικρὸς κλόνος ἐτάραξε τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἡ Μαρία ἀνέφριξεν ἰδοῦσα τὸ πτώμα πεσὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἀλλ' ὁ ἔρωσ ἐξενίκησε τοὺς φόβους τῆς· ἐξέβαλε βὰθὺν στεναγμὸν, λεπτὴν κραυγὴν ἀγωνίας, καὶ ἀναπαύσασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἐδυθίσθη εἰς ἐλαφρὸν ὕπνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐξηγέρθη.

Ἐν Λονδίῳ, τῇ 6 Ἰουλίου 1863.

X. X.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Πρὸ ἐπτὰ περίπου μηνῶν τὸ Λονδίνον ἐδέχετο ἔνθουον τὴν ἡγεμονίδα Ἀλεξάνδραν, θυγατέρα τοῦ διαδόχου τοῦ δανικοῦ θρόνου πρίγκηπος Χριστιανοῦ, καὶ τὰ παράθυρα ἐνοικιάζοντο ἀντὶ πολλῶν λιρῶν καὶ ἐν τοῖς δρόμοις οὐδὲν ἄλλο ἐβλεπεσ ἢ κεφαλάς, θεωρεῖα καὶ ἔπειτα πάλιν κεφαλάς καὶ θεωρεῖα, ἄνθη, σημαίας, οὐδὲν ἄλλο ἤκουες ἢ κρυγὰς, ἐνθουσιασμὸν, ἀνεκδιήγητον βόμβον. *Οἱ Καιροὶ* (Times), ἡφμερὶς τοῦ Λονδίνου, περιεῖχον τρεῖς καὶ εἰκοσάστυλον περιγραφὴν τῆς τελετῆς καὶ τρεῖς ἄρθρα πρὸς τιμὴν τῶν νεονύμφων· ὁ δὲ *Ἡλῖος* (Sun) ἐτυπώθη διὰ γλαυκῆς μελάνης καὶ ὅλα τὰ καταστήματα ἀνεξαιρέτως ἐκλείσθησαν τὸν ἡμέραν τοῦ γάμου (*).

Μετὰ ἐπτὰ περίπου μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πολλῶ διαφόρος, πολλῶ ἀνώτερος, πολλῶ μάλλον παράφορος ἐνθουσιασμὸς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, δεχομένας τὸν ἀδελφὸν τῆς ἡγεμονίδος Ἀλεξάνδρας, τὸν υἱὸν τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ, τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Γεώργιον. Ἡ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἄγουσα ἐμυρμηκία, ἐν δὲ τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν ἄπειρον

πλῆθος συνωθεῖτο ὀπισθεν τῶν ἐνόπλων φραγμῶν καὶ διέσπα τὰς τῶν ἐθνοφυλάκων τάξεις, ὡς ποταμὸς ἐκχειλίζων διασπᾷ καὶ προχώματα καὶ φραγμούς. Τὸν ἐνθουσιασμὸν δὲν ἐβλεπες μόνον ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν δαφνοστόλιστον καὶ πολύχρωμον, ἐπὶ τῶν σημαίων ἐπιπετώμενον, διὰ τῶν ἀνεωγμένων παραθύρων πρὸς τὰς χρυσολαμπεῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας διαγελῶντα, τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐψηλάφεις, οὕτως εἶπαι, εἰς τὸν ἀέρα, ὡς τρεῖς ἡμέρας πρότερον, ἡσθάνεσο τὴν περικυκλοῦσάν σε ἀτμοσφαῖραν πνιγηράν ὑπὸ ἀνησυχίας. Ἀνεγεννᾶτο ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ μορφή ἀνευιάζετο, ἀγαλλίσεις δὲ περιχεῖτο ἐφ' ἅπαν τὸ πρόσωπον, ἐγέλασε δὲ τοῦ Ἑλλήνος ἡ φίλη καρδία. Αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως, ὁλόκληρος λόχος ἐθνοφυλάκων συνελθὼν αὐθάρμητος ἐν τινὶ οἴνοπωλείῳ, ὅπως ὑγράνῃ τὴν χαρὰν αὐτοῦ, κατεσκεύασε μεταξὺ ποτηρίων τὸ ἐξῆς ἀφελέστατον, ἀλλὰ καὶ πικρὸν εἰς τὰς παρωχημένας ταιλαιπωρίας ὑπαινηγμὸν περιέχον, διςτιχόν·

Ὁ Βασιλεὺς μας ἔφθασε σήμερον ἰς τὴν Ἑλλάδα

Κ' ἡσέχασε τοὺς Ἕλληνας ἀπ' τὴν πολλὰ ζαλάδα.

Καὶ ἐλθόντες ἐψάλλον αὐτὸ, πρὸς ζήτω πολλὰ ἀναμειγμένον, ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ταῦτα γράφοντος.

Μία ἀψὶς καὶ δύο τρόπαια ἐστήθησαν δαπάνῃ τοῦ δήμου καὶ τῆς ἐθνοφυλακῆς· καὶ ἡ μὲν ἀψὶς ἡγέρθη παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ὡσεὶ πύλη εἰσόδου, πρὸς δεξιὰν τῷ εἰσερχομένῳ λοξεύουσα καὶ μεμιγμένον τὸν δωρικὸν πρὸς σινικὸν τινὰ πῶς ξυθμὸν ἔχουσα, διότι τὸ ἐκατέρωθεν βρενθυόμενον δωρικὸν περιστύλιον συνήφθη ἐν μέσῳ διὰ πύργου ποικιλοῤῥύθμου πρὸς σινικὴν παγὸδαν ἢ ἐνετικὸν πύργον ὁμοιάζοντος· τὸ δὲ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας τρόπαιον ἱκανὴν τὴν τοῦ ἐγείραντος φιλοκαλίαν καταδεικνύει. Στήλη καλὴ ἐπὶ βάθρου καὶ βαθμίδων ἐστημένη καὶ ὑπὸ τεσσάρων ἀλληγορικῶν γυναικῶν κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας φρουρουμένη, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τέσσαρας ἀσπιδοφόρους γυναῖκας ἔχουσα καὶ ἐν ταῖς ἀσπίσιν ἐστεμμένον τὸ Γ, γαστρῶν θαλλουστῶν περιφόρητος, ἐκοσμήθη καὶ διὰ μικρῶν μὲν, ἀλλὰ κομφοτάτων τροπαίων, σημαῖαι δὲ ποικιλόχροισ ἐκυμάτιζον ἐπ' αὐτοῦ παντὶ ἀνέμῳ ἀναπεπταμέναι. Περὶ δὲ τὴν πλατεῖαν καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς πρὸς τὴν Ἀγίαν Τριάδα ὁδοῦ, ἱστοὶ σηματοφόροι ὑπὸ μυρτίνων ἐγκάρπων συνδεόμενοι, ἐστόλιζον ἔτι μάλλον τὴν εἰσόδον τῆς πόλεως.

Ἀλλὰ πῶς νὰ περιγράψῃ τις ἀξίως τὸν ἐξωτερικὸν τῶν οἰκιῶν στολισμὸν, πῶς ν' ἀπαριθμήσῃ τὰ παράθυρα, πῶς τοὺς ἐξώστους, πῶς τὰς εἰκόνας καὶ τὰς προτομάς τοῦ εἰσερχομένου μονάρχου; Ναὶ μὲν τινες ἠπλώσαν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν ἐφαπλώματα, ἄλλοι σινδόνας, τινὲς δὲ καὶ φουστανέλλας, ἀλλὰ

(*) Τὸς φυλλάδ. 313 σελ. 15.

καὶ τοῦτο εἶχε πῶς ἄττικὴν τὴν χάριν, καὶ, τοῦλάχιστον τὸν κάτωθεν βλέποντα οὐδόλως ἀήδιζε. Τὸ πλεῖστον ὁμοίως τῶν οἰκιῶν, ἐν συνόλῳ μάλιστα ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου καθορώμενον, ἐπαγωγὸν παρίστη θέαμα ὡς πολυχρόου ταῖνος τὴν πεποικιμένην ἐκπετάσαντος οὐρανῶν.

Τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος διπλοῦν τροπικὸν ἔκειτο ἐν εἵδει πυραμίδων, μυρίνη καὶ δάφνη καὶ ὅπλοις πικτοίοις κεκοσμημένον, ἀληθοῦς δ' ὀπλοστασίου ὅψιν ἔχον· ὀπισθεν δ' αὐτοῦ ὑψώθη ἐξώστης ἀνθοστεφής ἐπὶ στύλων φανῶν ἀερίου στηριζόμενος καὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν ὠρισμένος. Ἡ ὑπὲρ τὸ κηπάριον τῶν ἀνακτόρων πλατεία ἐδέχθη τέλος ἀερίου σωλήνας καὶ φανούς χαλκοειδεῖς. Καθ' ὅλον δὲ τῶν ὀρχάτων αὐτῆς καὶ τῆς πρὸς τὸ Ὀλυμπίσιον ἀγούσης λεωφόρου τὸ μῆκος, ἐξηρτήθησαν πλῆθος χαρτίνων πολυσχήμεων καὶ ποικιλοχρόων φαναρίων, ἐπαυξησάντων τὴν λαμπρότητα τῆς τριημέρου φωτοχυσίας, ἥς ἡ θεὰ ἦν τῷ ὄντι μαγικὴ ἄμα θὲ καὶ συγκινητικὴ· διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἐλαχίστη καλύβη καὶ αὐτὸ τὸ ἀποκεντρώτατον οἶκημα ἀνῆλθεν εὐορτάσιμον πῦρ. Πόσον ὁ λαὸς ἐδίψει βασιλέα! Πόσον δὲ τὴν ἄμετρον συγκίνησιν, ἐν ᾧ ὁ Βασιλεὺς εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν, ἐσφάδρυνεν ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνθηροῦ καὶ ἄγνου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ εὐφυῖαν ἀποπνέοντος προσώπου ἐπιγεχυμένη συστολή καὶ συγκίνησις!

Ὡς ἐν Δονδίνῳ, οὕτω καὶ ἐν Ἀθήναις τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώσταί ἐνοικιάσθησαν ἀντὶ πολλῶν δραχμῶν, ἀντὶ δὲ γλαυκῆς μελάνης, ἐπὶ γλαυκοῦ χάρτου ἐτυπώθησαν τινες ἐφημερίδες· αἱ ἅμαξαι ἦσαν καὶ αὐτὸ ἀπρόσιτοι εἰς τοὺς ἰσχνὸν τὸ βαλάντιον ἔχοντες, καὶ οἱ καταδάντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς Πειραιᾶ ἐμέτρησαν ἑκατὸν ὀλοκλήρους ἀργυρᾶς εἰς τὸν ἅμαξηλάτην. Ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα ἔσχε καλλίστην ἰδέαν περὶ τῶν ἀγγλικῶν πνευμόνων, ἐσμέν ὁμοίως βέβαιαι ὅτι ὁ Βασιλεὺς, συμπαραβαλὼν τοὺς ἀρκτώους τῶν Ἀγγλῶν πρὸς τοὺς μεσημβρινούς τῶν Ἑλλήνων πνεύμονας, εὔρε τούτους ἰσχυροτέρους, καθ' ὅσον μάλιστα, γευσάμενοι τῶν δεινῶν τῆς πολυχρησίας, πάντες ἀνεβοῶμεν.

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Εἰς κοίρανος ἔσται,
εἰς βασιλεὺς

Τὴν τρίτην τῆς φωτοχυσίας νύκτα ἀνερρίφθησαν πυροτεχνήματα πολλὰ ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅπου πλῆθος ἄπειρον συνέρριψεν, οἱ δὲ κίονες τοῦ ναοῦ θαυμάσιον παρίστασαν θέαμα καὶ γραφικώτατον ὑπὸ διαφόρων ἀλληλοδιαδόχως χρωμάτων φωτιζόμενοι. Ἐπὶ τοῦ Λυκαῖοι τοῦ ἐσχηματίσθη ἐπιτηδείως ἐκ πιττῶν ῥητίνης πάμμεγα στέμμα καὶ ὑπ' αὐτὸ πύρινον Γ, ᾧ τινὰ ἀναφθέντα τὴν αὐτὴν νύκτα ἐφαίνοντο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀποσπώμενα ὥσπερ σέλας οὐράνιον. Μετὰ τὰ ἐν τῷ Ὀλυμπίῳ πυροτεχνήματα,

ἐφωτίσθη ἡ Ἀκρόπολις ὅλη διὰ βεγγαλικῶν φώτων· ἀλλὰ χάρις εἰς τὸν καπνὸν καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀέρος, ἀντὶ νὰ φανῇ φωτοδόλος ὁ Παρθενῶν, εἶδομεν ἄλλο θέαμα, τὴν Ἀκρόπολιν καιομένην, ὡς εἰ νέος Ξέρξης, εἰς τὴν Ἑλλάδα καταβὰς, ἐνέπρησεν αὐτήν.

Ἀλλ' ὑπάρχουσι τάχα λέξεις ὅπως ἐκθέσῃ τὴν λαμπρότητα τῆς Ἀκροπόλεως καὶ αὐτὸς ὁ ὕπατος τῶν ποιητῶν καὶ αὐτὸς ὁ ποιητικώτατος τῶν πεζογράφων, ἰδὼν αὐτὴν ὑπὸ πανσελήνου νυκτὸς ἄττικῆς φωτιζομένην; — Μεταξὺ τῆς βαθείας τῆς νυκτὸς σιγῆς δὲν ἀκούεις εἰσερχόμενος εἰς τὸν Παρθενῶνα τὰ κλειθρὰ τῆς πύλης ἤχοῦντα, αὐτὴν δὲ βαρέως ἐπὶ τῶν στροφίγγων τρίζουσιν; — Διὰ τῶν κίωνων θαυμάζεις μακρὰν τὰς λαμπηδόνας τῆς θαλάσσης καὶ διὰ τῆς διανοίας πλέεις πρὸς τὴν ἀντικρὺ ἐξαπλουμένην Ἀἴγιναν, πρὸς τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, σοβαρὰν σκιὰν εἰς τὸ λεῖον τῆς θαλάσσης ἔσοπτρον ἀντανakλωμένην. Αἱ Καρυάτιδες τοῦ Ἑρεχθεῖου οὐδέποτε ἀνέπνευσαν καθαρώτερον οὐδέποτε δροσερώτερον αἶερα, οὕτως ὥστε ἀφείσαι τὸ σοβαρὸν τῆς μορφῆς νομίζεις ὅτι σ' ὑπομειδιῶσι. Ἡ ἄττικὴ Σελήνη φαίνεται τότε διερχομένη διὰ τῶν κίωνων τοῦ Παρθενῶνος, κρύπτεται ὀπισθεν αὐτῶν, ἀναφαίνεται πάλιν, καὶ ὁ ταλαίπωρος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαβάτης, ὑπερχειλῆς αἰσθημάτων συγκεχυμένων, πρὸς ἄλληλα ῥαγδαίως συγκρουομένων, ἀναπέμπει πρὸς τὴν φίλην τοῦ Ἐνδυμῖωνος ξένην μὲν ἀλλὰ θαυμασίαν ποιητικὴν ἐμπνευσιν.

Étoile où t' en vas-tu dans cette nuit immense ?
Cherches-tu sur la rive un lit dans les roseaux ?
Où t' en vas-tu si belle, à l' heure du silence,
Tomber comme une perle au sein profond des eaux ?
Ah ! si tu dois mourir, bel astre, et si ta tête
Va dans la vaste mer plonger ses blonds cheveux,
Avant de nous quitter, un seul instant arrête—
Étoile de l' amour, ne descends pas des cieux ! (*)

Ἡ θεὸς αὕτη ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ θέσις τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ὀλυμπίου, ἀνέμνησεν ἡμᾶς χαριεστάτην τινὰ περιγραφὴν τοῦ μέρους ὅπου σήμερον μεταξὺ νάπης λόφων κεῖνται οἱ γελοῦντες τοῦ Ἀντροῦ τῶν Νυμφῶν κῆποι, ἐν οἷς παρίστησιν ὁ Πλάτων καθεζομένους τὸν Φαῖδρον καὶ τὸν Σωκράτην· « ἦ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλ' ἀμφιλαφὴς τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀνθῆς, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχει τὸν τόπον· ἦ τε αὖ πηγὴ χαριε-

(*) Ποῦ βαίνεις, ἄστρον πάγκαλον, διὰ νυκτὸς ἀπείρου;
Μὴ κλίνην ἀνιχνεύῃς ποῦ, ἔς τῆς ὄχθης τοὺς καλάμους;
Ποῦ βαίνεις περικόσμητον, ἐν ὄρῳ σιγῆς πλήρεις,
Εἰς τὰ βαθεῖα ὕδατα ὡς μάργαρον νὰ πύσης;
Ἄν ν' ἀποθάνῃς πέπρωται, καὶ ἡ ξανθὴ σου κόμη
Εἰς τὴν εὐρεῖαν θάλασσαν νὰ βυθισθῇ ὀφείλῃ,
Ἐρωτος ἄστρον λαμπραγές, πρὶν ἢ ἡμᾶς ἐκλίπῃς,
Μικρὸν ἐπίσχε· τ' οὐρανοῦ μὴ κάτελθῃς τὰ δῶμα.

στάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου βεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥστε γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι νομφῶν τέ τινων καὶ Ἀχελώου ἱερὸν ἀπὸ τῶν καρῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὐπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ· θέρινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπὸ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν.»

Δὲν νομίζει τις ὅτι βλέπει τὸ Ἄντρον τῶν Νομφῶν ὅπου ἀντὶ τῆς ἀμφιλαφούς πλατάνου ἀνθοῦσι τὴν σήμερον εἰς σκιαδὸς σχῆμα δίδυμοι φιλόραιοι; δὲν ὀρέγεται ν' ἀναγνώσῃ τὸν Πλάτωνα ἐπὶ τῆς πόας κατακλιθεὶς; καὶ ἄκων δὲν ἤθελέ τις λύσει τὰ ὑποδήματα ὅπως βρέξῃ τοὺς πόδας εἰς τὸ ὑδάτιον ἐκεῖνο... ἂν μὴ εἶχε παρέλθει τὸ θέρος; Σ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Τὴν 28 τοῦ Ἀύγουστου ἐγένετο ἡ ἐνταύσιος ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν, ἐνώπιον τοῦ Μεγαλειστάτου Βασιλέως, γεύσαντος καὶ τιμῆσθαι διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ τὴν τελετὴν, καὶ πολλοῦ ἄλλου πλήθους ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ὁμίλησαν δὲ κατὰ τὴν τάξιν καὶ οἱ δύο πρυτάνεις, ὅτε κατατιθέμενος δηλαδὴ τὴν ἀρχὴν Κ. Π. Παπαζόη γόπουλος καὶ ὁ διαδεχόμενος αὐτὸν Κ. Κ. Φρεαρίτης. Καὶ τοῦ μὲν πρώτου τὴν ὁμίλιαν, δι' ἧς ἔδωκε λόγον τῶν πεπραγμένων, διεξοδικωτέραν οὖσαν θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς, σήμερον δὲ παρατιθέμεθα ὡς σύντομον τὴν τοῦ δευτέρου.

«Κύριοι!

»Ψῆφον ὑμετέρᾳ καὶ ἐπινεύσει τῆς Κυβερνήσεως, ἐφ' οἷς δημοσίᾳ τὴν ἐμὴν ἐκφράζω εὐγνωμοσύνην, ἐπιστήμως ἀναδεχόμενος σήμερον τὸ τῆς Πρυτανείας τοῦ ἔθνικου ἡμῶν Πανεπιστημίου ἀξίωμα, μετὰ τηλικαύτας πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς τῆς πατρίδας ἡμῶν ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολὰς, δὲν δύναμαι, Κύριοι, καταρχόμενος τοῦ λόγου, ἢ νὰ δοξάσω πρῶτον μεθ' ἀπάντων ὑμῶν, τὴν προστατοῦσαν τῆς Ἑλλάδος πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἥτις τὸ τοσχυτάκις κλυδωνισθὲν ἀκάπτον τῆς πολιτείας ἡμῶν διὰ τοσούτων κινδύνων θαυμασίως ὠδήγησε πρὸς τὸν σωτήριον λιμένα, ἐν ᾧ ἤδη πάντες ἀσφαλῶς ὀρμίζομεθα, τῆς νεαρᾶς καὶ ἀκμαίας βασιλείας τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', νύμφην σεμνοτάτην τῇ μητρὶ Ἑλλάδι προσάγοντος τὴν ἐρατεινὴν καὶ ἀνθηρὰν πλειάδα τοῦ Ἰονίου, λαμπρὸν μελλούσης ἄλλης φερνῆς ἀβραβῶνα.

Εὐδαιμον πολίεθρον Ἀθηναίης ἀγγελίης

Πολλὰ ἰδὼν καὶ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ μογήσαν

Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἡμεῖς πάντα

»Εἰς τίνα δὲ, Κύριοι, τάχα δυνάμεθα ν' ἀναγάγωμεν λόγον φιλοσοφούντες τὰς τοσαύτας ἡμῶν προσ-ἀλλήλους συγκρούσεις, τὰς τοσαύτας ἡμῶν πολιτικὰς ἀλλοιώσεις καὶ τὸ τοιοῦτον μέγα τελικὸν ἀποτέλεσμα, δι' ὃ αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἀγάλλονται σήμερον, ὡς εὐαγγελιζόμενον τῇ πατρίδι νέον εὐδαιμονίας καὶ δόξης στάδιον; Εἰς οὐδένα ἄλλον βεβαίως ἢ εἰς τὸν νόμον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ τὸ παρὸν, ὡς αἰτία καὶ ἀποτέλεσμα μυστηριώδους μετὰ τοῦ ἀπείρου παρελθόντος συνδέεται. Ὁ κατὰ πρῶτον ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ θεώμενος τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα καλλιρρόου τινὸς ποταμοῦ διαρρέοντος εὐρύτι καὶ μέγα πεδίον, πηγὴν αὐτοῦ μακρόθεν πιστεύει τὴν πρῶτον αὐτοῦ ἐλιγμόν. Χωροῦντι δὲ ἀνωτέρω ὁ καταρρέακτος, ὁ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ κατακρημνιζόμενος τὸ αὐτὸ αἶσθημα ἐμπνέει αὐτῷ ἀναβὰς δὲ τέλος εἰς τὰς πηγὰς, τὸ ὅρος αὐτὸ εἶς οὐ ἀναδύσει θεωρεῖ τότε ὡς πρώτην τοῦ ὕδατος τούτου ἀρχὴν καὶ πηγὴν· πλὴν σκεπτόμενος ὠριμώτερον καὶ βαθύτερον ἐννοεῖ ὅτι τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους ἤθελον ἐπὶ τέλους ἐξαντληθῇ διὰ τῆς ἀενάου ταύτης ῥοῆς. Ὑπὲρ τὸ ὅρος δὲ ἀνυψούμενος βλέπει ἀνωθεν τὰ νέφη συσσωρευόμενα καὶ καταπίπτοντα ἐπ' αὐτοῦ ὡς βροχή. Τὰ νέφη ἄρα τότε εἰσὶ δι' αὐτὸν ἡ πρώτη τοῦ ποταμοῦ ἀφορμή. Τὰ νέφη ὅμως ταῦτα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἐπὶ τῶν ὀρέων σωρεύονται, καὶ ὁ ἥλιος ἐξατμίζει αὐτὸν ἐκ τῶν θαλασσῶν. Ἡ ἐλαττικὴ ἄρα τοῦ ἡλίου δύναμις εἶναι ἡ πρώτη, πλὴν ἐτι καὶ δι' αὐτὸν τὴν σοφὸν μυστηριώδους, πηγὴ τῶν ὑδάτων, καθότι ἐρωτῶμεν καὶ αὖθις τίς καὶ πόθεν αὕτη ἐν τῇ ἡλίῳ ἡ δύναμις.

»Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει, Κύριοι, καὶ εἰς τὰ μεγάλα συμβεβηκότα τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ πράξεις ἡμῶν ἐν τούτοις ὡς καὶ αἱ ἐνέργειαι εἶναι ἀπλᾶ συνέπειαι αἰτιῶν προγενεστέρων ἡμῶν καὶ ἀρχαιοτέρων, ὧς κληροδοτοῦσιν οἱ πατέρες ἡμῶν, ὡς τοσχυτά τοῦ βίου ἡμῶν προβλήματα, ἃ τινὰ δέον ἵνα λυθῶσι πολλάκις διὰ μεγάλων ἀγώνων καὶ θυσιῶν.

»Ἰδρῶτα θεοὶ τῆς ἀρετῆς προπάροιθεν ἔθηκαν.

»Τὸ ἀγαθὸν δὲν παράγεται δυστυχῶς ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἱστορίας διὰ μόνου τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ φύσις ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐεργεσιῶν, ὧς ἐπιχέει ἀφθόνως ἐπὶ τῆς γῆς, μαστίζει πολλάκις αὐτὴν διὰ καταιγίδων καὶ θεελλῶν, διὰ πλημμυρῶν καὶ σεισμῶν, πιστῶν εἰκόνων τῶν τρομερῶν συμφορῶν, αἱ τινες ἐκ διαλειμμάτων ἐνσκήπτουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡμετέρων κοινωνιῶν, ὡς ἀναγκαστικὴ συνέπειαι τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἡμετέρων προγόνων καὶ πολλάκις ἡμῶν αὐτῶν.

»Πόλεμος πατήρ καὶ βασιλεὺς καὶ κύριος τῶν πάντων

κατὰ Δημόκριτον· καὶ ὅντως ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ὑλικῷ καὶ πνευματικῷ οὐδεμία ἐλευθερία ἄνευ πολέμου,